

MARCSÁK GERGELY

„A mi üdvünk a változás...”

*Kalandvágyból az idő folyosóján
képzeletem olykor új szobákba nyit.
Ilyen véletlen csapongás során
találtam meg az ágyban fekvő Adyt.*

*A halállal s egy tablettával küzdött,
nem tudta őket lenyelni szegény.
Csapzott haja homlokára hullott,
táltos szemében pislákol a fény.*

*Nagyokat kortyolt, s faggatni kezdett
a vizespoharat félretéve.
Ung-vidék? – mosolygott. – Jártam ám ott.
Ha jól emlékszem, lassan húsz éve,*

*hogy én, a váradi zsurnaliszta
élvezhettem a dobronyi nyarat.
Ki hitte volna akkor, hogy a vers
szószólóvá és vátesszé avat?*

*Arcát a párnába nyomta. Köhögött.
Vizet töltöttem üres poharába.
Elfúló hangon, sóhajtva mondta,
hogy hiába, jaj, minden hiába.*

*Gondolkodtam, mit mondjak vigaszul.
Hogy nem lesz több különös nyár éjszaka,
mi csak versből ismerünk disznófejűt,
és hazug a lélek rözse-dala?*

*Hogy szabad hazánk, a régi ugar
száz év múlva borul majd virágba?
Ady bánatos szemébe néztem,
és sírtam: hiába, minden hiába.*